

[Indenrigsministeren.]

lede lægemidler, de såkaldte medicinske specialiteter, og endelig § 84 om, hvor længe de medicinske specialiteter, der var bragt i handelen inden apotekerlovens ikrafttræden den 1. januar 1955, kan forblive registrerede og dermed kan forhandles her i landet.

Ændringen i § 4 tilsigter først og fremmest at lempe det ubetingede forbud, der findes i bestemmelsens stk. 1, mod, at der — ligegyldigt hvilken vare det drejer sig om — reklameres for, at den er virksom eller forebyggende mod sygdomme eller symptomer herpå. Under sundhedsstyrelsens og det i henhold til § 4, stk. 3, nedsatte reklamenævns arbejde i de forløbne år med disse sager har man gang på gang haft lejlighed til at konstatere, at dette forbud er for absolut. F. eks. har der vist sig trang til at kunne reklamere med de inden for landbruget mere og mere anvendte fodertilskudspræparater på en sådan måde, at landbrugerne derigennem kan få vejledning om, at disse præparater kan forebygge flere sygdomme hos husdyrene, som årligt koster det danske landbrug meget betydelige beløb.

Da det på den anden side ikke på forhånd lader sig fastslå, på hvilke områder der kan være trang til en sådan udvidet reklamering, foreslås det generelle reklameringsforbud opretholdt, men således at der tillægges sundhedsstyrelsen bemyndigelse til, når ganske særlige grunde skønnes at foreligge, at gøre afvigelse herfra.

Apotekerlovens § 34 omhandler som nævnt bl. a. det meget vigtige spørgsmål om, hvilke lægemidler der af hensyn til befolkningens sikkerhed kun må forhandles på apotekerne, og hvilke der kan forhandles uden for apotekerne.

De detaljerede bestemmelser herom er der givet administrationen bemyndigelse til at udfærdige og er senest givet i en kongelig anordning af 4. april 1929, den såkaldte apotekervareanordning. Denne anordnings bestemmelser har længe været forældede, et forhold der i det daglige volder store vanskeligheder for alle interesserede parter, og der har været nedsat en kommission til at stille forslag om nye regler. Kommissionens forslag blev afgivet til indenrigsministeriet i 1956. Under kom-

missionens arbejde har et af medlemmerne, nemlig detailhandelens repræsentant i kommissionen, gjort gældende, at den gældende formulering af apotekerlovens § 34, stk. 1, ikke giver hjemmel for de bestemmelser, som kommissionens øvrige medlemmer har foreslået. Forholdet er nemlig det, at de hidtil gældende bestemmelser har søgt at løse spørgsmålet efter det princip, at man søger at opregne de lægemidler, der kun må forhandles på apotekerne, hvorefter man kunne slutte, at alle andre lægemidler også må forhandles uden for apotekerne. I virkeligheden er forholdet dog det, at de nugældende bestemmelser ikke har kunnet gennemføre dette princip, idet man for den største og vigtigste gruppe af lægemidlers vedkommende, de såkaldte brugsfærdige tilberedninger, har måttet nøjes med at give nogle eksempler på de lægemidler, som kun må forhandles på apotekerne, og herfra må man så slutte, hvorledes spørgsmålet bør løses for andre, ikke udtrykkeligt nævnte lægemidlers vedkommende.

Under henvisning hertil samt til en række andre argumenter, som findes opregnet i den nævnte betænkning, foreslår kommissionens flertal, at man opgiver dette princip og i stedet nøjes med at opregne alle de lægemidler, som må forhandles uden for apotekerne, hvilket forholdsvis let kan lade sig gøre; herefter kan man slutte, at alle de ikke opregnede lægemidler kun må forhandles på apotekerne; jeg kan nævne, at hvis man skulle opregne alle de lægemidler, som kun må forhandles på apotekerne, hvilket man som nævnt ikke hidtil har kunnet gennemføre, vil disse lister blive ganske uoverskuelige, ligesom deres værdi for ikke-farmaceuter ville blive af højst problematisk karakter, fordi man i mangfoldige tilfælde ikke ville kunne beskrive disse lægemidler på anden måde end ved deres meget udviklede kemiske betegnelser.

Da de af kommissionens flertal anførte grunde forekommer mig at være helt afgørende, og da det på den anden side — i betragtning af spørgsmålets store vigtighed — må anses for overordentlig betænkeligt at udfærdige disse nye regler, uden at man er helt sikker på, at den fornødne lov hjemmel findes, har jeg fundet det rigtigst at søge apotekerlovens § 34, stk. 1, ændret